

[Henriette Crone.]

angaar Outsiderne, Lægpraktikanterne eller Kvaksalverne, hvilket er det gode danske Ord, som jeg efter Forhandlingerne i Folketinget har faaet Indtryk af, at man nærmest anser for et uartig Ord. Det er for øvrigt ikke alene i Folketinget, at Kvalsalveriet har indtaget en fremskudt Plads, ja, den mest fremskudte Plads i Forhandlingerne; Kommissionsbetænkningen udviser, at akkurat det samme har været Tilfældet i Kommissionen, idet denne staar delt i et Flertal og to Mindretal. I Princippet var man dog med Undtagelse af et enkelt Medlem fuldkommen enig om Kvalsalveriets Fare for den almindelige Sundhed i Befolkningen, men det store Flertal anbefaler ikke desmindre af Oportunitetsgrunde, at Kvalsalveriet fortsat tolereres, selv om man mener, som der staar i Kommissionsbetænkningen, at der i og for sig var tilstrækkelig Begrundelse for at gaa til fuldstændigt Forbud mod Kvaksalveri. Et Mindretal har derimod ment, at man burde tage Konsekvensen af sin Mening om Kvaksalverivirksomheden og ved Afgørelsen af sin Stilling til Spørgsmaalet alene lægge det saglige til Grund for denne, hvorfor dette Mindretal ikke har kunnet nøjes med at slutte sig til Kommissionens store Flertals principielle Standpunkt i Præmisserne om fuldstændigt Forbud mod Kvaksalveri, men ogsaa har indstillet, at dette Princip føres ud i Praksis.

Endelig var der et andet Mindretal, bestaaende af et enkelt Medlem i Kommissionen, som ikke kunde slutte sig til den øvrige Kommissions principielle Stilling til Kvaksalveriet. Da dette Mindretal i Kommissionen var Folketingsmand Hr. Svend Nielsen, er det kun naturligt, at han i Folketinget er gaaet ind for sin Opfattelse. Til Trods for, at Hr. Svend Nielsen og hans Meningsfæller tilsyneladende ikke var tilfredse med det Resultat, som de paa dette Punkt opnaaede, idet de havde stillet endnu mere vidtgaaende Krav i Favør af Kvaksalverne, som endog efter deres Mening burde have Ret til til en vis Grad at udføre Sygekassepraksis, har de dog, saaledes som den ærede Ordfører for Partiet Venstre lige fremhævede, i Folketinget vundet en absolut og afgjort Sejr for deres Standpunkt, idet Kvaksalvernes Stilling efter det foreliggende Lovforslag ikke blot, som den ærede Ordfører for Venstre udtrykte sig, er taalt, men i Virkeligheden er legaliseret.

I nærværende Lovforslags § 22 hedder det:

„Tager en Person, der ikke har

Autorisation som Læge, syge i Kur, og udsætter han derved uomtvisteligt nogens Helbred for Fare, straffes han med Bøde eller Hæfte.“

Ordet „uomtvisteligt“ er aldeles afgjort en Indrømmelse til Kvaksalveriets Udførelse, uden at der næsten er nogen som helst Risiko for, at Kvaksalverne kan straffes. Jeg lagde da ogsaa Mærke til, at den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale lagde afgjort Vægt paa dette Ord, og med Rette, thi det vil næsten altid være omtvisteligt, hvorvidt en Lægpraktikant har udsat Patientens Helbred for Fare. Hvis blot et enkelt Medlem indenfor Retslægeraadet eller indenfor Domsinstanserne har haft ringeste Tvivl derom, er Sagen ikke længer uomtvistelig. Nu er de Midler, som Lægpraktikanterne anvender, vel i Almindelighed i sig selv ret ufarlige, det vil sige, at de gør saamænd hverken ondt eller godt, men Faren ved Behandlingen ligger i, at Patienten, medens Kuren staar paa, forpasser Tiden og ikke i rette Tid kommer under kyndig Behandling. Afgørelsen af, hvorvidt Helbredelse kunde have været opnaaet, hvis dette var sket, vil imidlertid sikkert meget sjældent være helt uomtvistelig. Ordet „uomtvisteligt“ er derfor efter min Formening ikke helt godt valgt, og jeg vil, indtil det modsatte siges, have Lov til at tro, at det heller ikke dækker det, som har været Hensigten. Thi Hensigten har vel ikke været, at der altid skulde være en Maske i Nettet, hvorigennem Lægpraktikanten kunde slippe ud. Da næsten alt her i Livet er omtvisteligt, vil der saa at sige aldrig nogen Sinde kunne være et Tilfælde, hvor der ikke findes en saadan Maske, hvis man da ikke staar overfor et saa graverende Tilfælde, at man overhovedet ikke kan komme udenom det.

Hvis man er i Tvivl om, hvorvidt nærværende Lovforslag er en Indrømmelse til Kvaksalveriet, skal jeg blot henvise til, hvad allerede den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Rytter) har omtalt, at det i Henhold til Paragrafferne 22 og 25 betragtes som en skærpene Omstændighed, hvis Lægpraktikanten tidligere har været straffet i Henhold til nærværende Lovs Paragraffer, medens man har slettet Henvisningen til Forordningen af 5. September 1794 og Loven af 3. Marts 1854 i de tilsvarende Paragraffer i Kommissionsforslaget. Konsekvensen heraf maa efter min Mening blive, at hvis Kvaksalvernen virkelig har opnaaet at faa Dom efter Loven, saaledes som den nu er foreslaaet, er det saa graverende, at man maa regne dermed, men hvis det kun